

RADA MIEJSKA
w Nysie
ul. Kolejowa 15
48-300 Nysa

**UCHWAŁA NR XXXII/486/17
RADY MIEJSKIEJ W NYSIE**

z dnia 30 stycznia 2017 r.

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę [REDAKTION] na uchwałę nr XV/217/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 i 1579), w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, 846, 996, 2103 i 2261) Rada Miejska w Nysie uchwala, co następuje:

§ 1. Udzielić odpowiedzi na skargę [REDAKTION] wniesioną w dniu 12 stycznia 2017 r. za pośrednictwem Rady Miejskiej w Nysie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, na uchwałę nr XV/217/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa - w brzmieniu określonym w załączniku do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Nysy.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

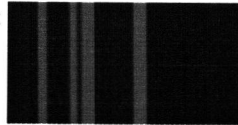
PRZEWODNICZĄCY
RADY

Paweł Nakonieczny

Załącznik do Uchwały Nr XXXII/486/17
Rady Miejskiej w Nysie
z dnia 30 stycznia 2017 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Opolu
ul. Kośnego 70
45-372 Opole**

Strona skarżąca:

Strona przeciwna: Gmina Nysa - Rada Miejska w Nysie
ul. Kolejowa 15
48-300 Nysa

Odpowiedź na skargę

na uchwałę nr XV/217/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa

W odpowiedzi na skargę strona przeciwna wnosi o:

- 1) oddalenie skargi,
- 2) zasądzenie od strony skarżącej na rzecz strony przeciwniej kosztów postępowania wg norm przepisanych.

UZASADNIENIE

W dniu 12 stycznia 2017 r. skarżący, za pośrednictwem Rady Miejskiej w Nysie, wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu skargę (datowaną na dzień 9 stycznia 2017 r.) na uchwałę nr XV/217/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa, domagając się stwierdzenia jej nieważności we wskazanym w skardze zakresie dotyczącym zapisu: „*Zalecana powierzchnia ...*”, a w konsekwencji stwierdzenia nieważności całości zaskarżonej uchwały, ewentualnie orzeczenia o niezgodności z prawem wskazanego fragmentu uchwały oraz całej uchwały.

Wnosząc o oddalenie skargi strona przeciwna podnosi, iż wbrew zarzutom skargi brak jest podstaw do przyjęcia, iż zaskarżona uchwała narusza wskazane w skardze przepisy prawa oraz że narusza interes prawny skarżącego.

Na wstępie podnieść należy, iż stosownie do art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obowiązek uwzględnienia skargi wnoszonej w trybie tego przepisu powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego przez uchwałę czy zarządzenie, którego skarga dotyczy. Obowiązku takiego nie ma wówczas, gdy naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienie skarżącego, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie uprawnienia, w którego ramach rada gminy przyznaje prawa i nakłada obowiązki na określone podmioty. Oznacza to zatem, że podstawą zaskarżenia w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jest niezgodność z prawem uchwały organu gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, która to niezgodność wywołuje negatywne następstwa w sferze prawnej skarżącego (zniesienie, ograniczenie, uniemożliwienie realizacji uprawnienia, naruszenie interesu prawnego). Innymi słowy nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia osoby wnoszącej skargę (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 marca 2002 r., sygn. akt II SA 2503/01, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2451/11).

W dalszej kolejności podnieść należy, iż studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa nie jest aktem prawa miejscowego, tylko aktem wewnątrznie obowiązującym jedynie organy gminy. Zatem jedynie pośrednio może wpływać na prawa i obowiązki podmiotów spoza systemu organów administracji publicznej. Skarżący musi wykazać się nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także zaistniałym w dacie wniesienia skargi, nie w przyszłości, naruszeniem tego interesu prawnego lub uprawnienia. Interes ten musi być bezpośredni, indywidualny, konkretny, realny i aktualny, a nie ogólny, przyszły i potencjalny. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest także pogląd, że interes prawny podmiotu wnoszącego skargę na uchwałę organu gminy musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną tego podmiotu. Ponadto jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2451/11, nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego.

W przedmiotowej sprawie Gmina Nysa stoi na stanowisku, iż uchwała nr XV/217/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie uchwalenia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa nie narusza obowiązujących przepisów prawa, a tym samym – przy uwzględnieniu przytoczonego wyżej ujęcia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia – nie ma podstaw do uznania, że uchwała ta narusza interes prawny [REDAKTOWANE] niezależnie przy tym od tego, czy istotnie posiada on interes prawny w kwestionowaniu uchwały.

Podjmując próbę wykazania interesu prawnego w zaskarżeniu przedmiotowej uchwały skarżący w uzasadnieniu skargi podnosi, iż z uwagi na zagrożenie kompletnym paraliżem komunikacyjnym miasta w miejscu objętym inwestycją, realny charakter ma zagrożenie życia i zdrowia skarżącego, jak również pozostałych mieszkańców pobliskich budynków mieszkalnych, albowiem uniemożliwi on,

bądź znacząco utrudni dojazd pojazdów służ ratunkowych. Skarżący wskazuje, że w akcjach ratunkowych kluczowe znaczenie ma czas, a realizacja inwestycji objętej studium czas ten w sposób znaczący wydłuży, narażając życie i zdrowie skarżącego oraz pozostałych mieszkańców miasta. Nadto skarżący podnosi, iż z uwagi na grożący paraliż komunikacyjny w tej części miasta, który dotknie komunikację publiczną, jak również utrudni wykorzystanie prywatnych pojazdów mechanicznych, Skarżący napotka na znaczące utrudnienia w dotarciu do pobliskich urzędów, placówek medycznych, sklepów, placówek pocztowych, sądów, placówek policji, w ramach załatwiania codziennych spraw. Skarżący wskazuje także, że opisane wyżej okoliczności sprawią, iż znajdujące się kilkanaście metrów od planowanej galerii mieszkanie Skarżącego straci ogromnie na swojej wartości.

W ocenie Gminy Nysa przedstawiony wyżej interes skarżącego w kwestionowaniu zaskarżonej uchwały nie jest w istocie interesem prawnym, w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, ze zm.). Jak już wyżej wskazano nie budzi wątpliwości, iż interes, którego naruszenie może powodem skutecznego kwestionowania uchwały organu stanowiącego gminy, musi być interesem prawnym, a nie tylko faktycznym, związek pomiędzy podjęciem kwestionowanego aktu, a sferą uprawnień czy obowiązków podmiotu wnoszącego skargę na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, musi być bezpośredni, a nadto naruszenie interesu prawnego winno mieć charakter realny, nie tylko hipotetyczny. W świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów administracyjnych przymiot strony w postępowaniu kwestionującym legalność uchwały z zakresu administracji publicznej kształtowany jest na innych zasadach, aniżeli w postępowaniu administracyjnym regulowanym przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, ze zm.) - legitymacja do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na akty, o których mowa w art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, przysługuje nie tyle temu, kto ma w tym interes prawny, ale temu, czyj interes prawny został naruszony skarżonym rozstrzygnięciem. Naruszenie interesu prawnego wynikającego z konkretnej normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną skarżącego musi mieć przy tym charakter bezpośredni, zindywidualizowany, obiektywny i realny. Uchwała, czy też konkretne jej postanowienia, musi więc naruszać w sposób bezpośredni rzeczywiście istniejący w dacie podejmowania uchwały interes prawny strony skarżącej.

Wobec powyższego strona przeciwna stoi na stanowisku, iż wskazywany przez skarżącego interes w zaskarżeniu uchwały w przedmiotowej sprawie nie jest interesem prawnym, a co najwyżej interesem faktycznym, do tego pośrednim, ogólnym, przyszłym i potencjalnym.

Gdyby nawet uznać, że skarżący ma interes prawny w kwestionowaniu uchwały, to wskazać należy, iż skarżący musi mieć w tym nie tylko interes prawny, lecz nadto ów interes prawny winien być faktycznie naruszony kwestionowanym aktem. W świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów administracyjnych do wniesienia skargi na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym nie legitymuje bowiem stan jedynie zagrożenia naruszeniem, ani też wyłącznie sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały czy zarządzenia. W skardze należy zatem wykazać, w jaki sposób doszło do naruszenia prawem chronionego interesu albo uprawnienia podmiotu wnoszącego skargę, tj. konkretnie wykazać, że doszło do naruszenia zindywidualizowanego interesu podmiotu składającego skargę (vide: wyrok WSA w Łodzi z dnia 21.12.2007 r., III SA/Łd 535/07; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 07.02.2007 r., II SA/Gl 943/06; wyrok NSA z dnia 23.11.2005 r., I OSK 715/05; wyrok NSA z dnia 04.02.2005 r., OSK 1563/04). Tymczasem w przedmiotowej sprawie w ocenie Gminy Nysa skarżący nie wykazał naruszenia interesu prawnego mającego charakter realny. Podnoszone przez skarżącego naruszenie interesu polegające na wzroście natężenia ruchu, potencjalnych korkach, emisji spalin czy utrudnieniach związanych z wykorzystaniem komunikacji miejskiej, mają jedynie charakter hipotetyczny. Ponadto podkreślić należy, iż nie samo wprowadzenie wskaźnika intensywności, który nie stanowi istotnej zmiany sposobu zagospodarowania przedmiotowego terenu, może oddziaływać

w przyszłości na życie codzienne mieszkańców, ale co najwyżej rozszerzenie możliwości zagospodarowania przedmiotowego terenu o obiekt handlowy o powierzchni sprzedaży powyżej 2000m² (UC). Zauważyć jednak przyjdzie, iż tak sporządzony projekt został poddany konsultacjom społecznym podczas wyłożenia do publicznego wglądu oraz podczas dyskusji publicznej i spotkał się ze społeczną akceptacją, gdyż w wyznaczonym w obwieszczeniu i ogłoszeniu terminie, nie wpłynęła do projektu Studium żadna uwaga.

Wskazać także należy, iż jak jednoznacznie podkreśla się w orzecznictwie oraz w literaturze przedmiotu uruchamiana w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym kontrola sądowa nie ma charakteru *actio popularis*, lecz może być wszczęta jedynie przez podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone (tak m.in. wyrok NSA z dnia 15 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 2813/14), stąd uzasadnienie interesu prawnego nie może polegać na wskazywaniu niedogodności dla mieszkańców, które mają rzekomo być konsekwencją uchwalenia przedmiotowej zmiany Studium.

W świetle powyższego strona przeciwna stoi na stanowisku, iż brak jest podstaw do uznania, że skarżący wykazał interes prawny w zaskarżeniu uchwały, jak również brak jest podstaw do przyjęcia, że doszło do faktycznego naruszenia interesu prawnego skarżącego [REDAKTOWANE] a jedynie można mówić o próbie wykazania zagrożenia naruszenia interesu, co jednak nie daje mu legitymacji do wystąpienia ze skargą w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Już zatem z tego względu skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W związku z powyższym strona przeciwna wskazuje, iż skoro w przedmiotowej sprawie skarżący nie wykazał naruszenia interesu prawnego, w rozumieniu art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, to już z tego względu jego skarga winna zostać oddalona, a tym samym nie zachodzi potrzeba ustosunkowania się do pozostałych zarzutów skargi. Z ostrożności strona przeciwna wskazuje jednak, odnosząc się do głównych zarzutów skargi, iż przy uchwalaniu zmiany Studium nie doszło do zarzucanych w skardze naruszeń przepisów prawa. Podnieść bowiem należy, że uchwała ta została podjęta zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, w szczególności ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, ze zm.), zwanej dalej u.p.z.p. Należy stwierdzić, że w przypadku sporządzania przedmiotowej zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa nie nastąpiło istotne naruszenie trybu jego sporządzania, gdyż została zachowana sekwencja czynności określonych w art. 11 u.p.z.p. Powołać tu należy orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 20 lutego 2013 roku (sygn. akt II SA/Bk 856/12), zgodnie z którym nieprzeprowadzenie wymaganej w pełnym zakresie procedury planistycznej stanowi istotne naruszenie trybu sporządzania planu. Naruszenie to występuje w wypadku niezachowania wymaganej prawem sekwencji czynności proceduralnych. Powyższe stanowisko odnosi się jednakże do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który niewątpliwie stanowi akt prawa miejscowego, nie zaś do studium, które jest jedynie aktem kierownictwa wewnętrznego.

Podnieść nadto należy, iż wprowadzenie zmian do projektu studium, po jego wyłożeniu do publicznego wglądu, nie wywołuje potrzeby ponowienia czynności wymienionych w art. 11, gdyż w odniesieniu do trybu uchwalania studium brak jest odpowiednika pkt 13 art. 17 u.p.z.p., który przewiduje powtórzenie tych czynności. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 13 grudnia 2012 r. (sygn. akt II SA/Ol 1320/12) cyt. „(...) *studium jest aktem kierownictwa wewnętrznego, a zatem procedura jego uchwalania nie wymaga wprowadzania takich gwarancji, jakie są uzasadnione w procedurze uchwalania aktu prawa miejscowego. Istotą studium jest jedynie określenie polityki przestrzennej gminy, w tym lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego (art. 9 ust. 1 ustawy), a nie tworzenie norm prawnych powszechnie obowiązujących. Ze względu na wewnętrzny charakter studium wystarczającą gwarancją zapewnienia w procedurze planistycznej czynnika społecznego jest umożliwienie składania wniosków i uwag do projektu studium*

oraz udział w dyskusji publicznej bez konieczności ponawiania czynności planistycznych (por. wyrok NSA z 21 października 2011r., II OSK 1589/11, wyrok WSA w Krakowie z dnia 20 grudnia 2010r., II SA/Kr 934/10)". W związku z powyższym przyjąć należy, iż o ile celem sformalizowanej procedury planistycznej poprzedzającej uchwalenie planu miejscowego jest m.in. zagwarantowanie znajomości aktu planistycznego, którego treść normatywna, jako aktu prawa powszechnie obowiązującego, będzie kształtowała sposób wykonywania prawa własności nieruchomości (art. 6 ust. 1 ustawy), a także zagwarantowanie możliwości wpływu na treść przyszłego planu, o tyle istotą studium jest jedynie określenie polityki przestrzennej gminy, gdyż jak wynika z samej nazwy tego aktu planistycznego, jak również art. 10 ustawy regulującego treść tego aktu, studium gminne określa uwarunkowania (art. 10 ust. 1) oraz kierunki (art. 10 ust. 2) zagospodarowania przestrzennej gminy, nie wprowadzając norm powszechnie obowiązujących.

Ponadto wyjaśnia się, że w dniu 18 listopada 2015 r., na mocy ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. poz. 1777, ze zm.), bez przepisów przejściowych, weszła w życie zmiana ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, na mocy której ustawodawca zobowiązał organ sporządzający studium do określenia również kierunków i wskaźników dotyczących zagospodarowania oraz użytkowania terenów. W związku z powyższym wprowadzono parametr „intensywność zabudowy” jako dodatkowa wytyczna dla nowej zabudowy. Ustalenie maksymalnego wskaźnika intensywności zabudowy dla obiektów wielkopowierzchniowych stanowi dodatkowy parametr zabezpieczający ten teren przed nadmiernym zabudowaniem. Określenie maksymalnej intensywności zabudowy nie stanowi przekroczenia kompetencji, nie narusza ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a tym bardziej nie pogarsza jakości projektowanej przestrzeni. Zwraca się uwagę, że bez wprowadzenia niniejszego wskaźnika byłaby możliwa realizacja każdej formy i wysokości obiektu wielkopowierzchniowego, a w momencie jego wprowadzenia obszar objęty zmianą został zabezpieczony przed zbytnim zainwestowaniem.

„Zgodnie z utrwaloną wykładnią Trybunału Konstytucyjnego, nieuregulowanie przez prawodawcę kwestii przejściowych, pozwalających na stosowanie dotychczasowych przepisów do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie zmian ustawowych, oznacza zastosowanie zasady działania nowego prawa wprost. W związku z tym wymogi stawiane studium w zmodyfikowanych przepisach obowiązują również w przypadku postępowań wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy. Inaczej mówiąc, że jeżeli w dniu 18 listopada 2015 roku toczyło się postępowanie w przedmiocie uchwalenia bądź zmiany studium, to należy projekt dokumentu dostosować do nowych wymogów” (por. źródło: <https://www.mir.gov.pl/strony/zadania/polityka-rozwoju-kraju/rewitalizacja/>). Mając na uwadze powyższe, w odniesieniu do stanu faktycznego, uzasadnione jest twierdzenie, że zmodyfikowane regulacje u.p.z.p. winny być respektowane w trakcie trwającej procedury zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennej gminy Nysa.

Jednocześnie, odnosząc się do podniesionego w uzasadnieniu skargi zarzutu, iż do treści Studium został w sposób autorytarny oraz sprzeczny z prawem, przez osoby nieuprawnione, dopisany określony fragment, przed poddaniem zmiany Studium pod głosowanie, strona przeciwna podnosi, iż zarzut ten jest nie tylko nieuzasadniony, ale także nie odpowiada stanowi faktycznemu. Użyte przez skarżącego sformułowanie, że kwestionowany zapis „został dopisany przed podjęciem głosowania, a następnie przyjęty w dniu 22 grudnia 2015 r. przez Radę Miejską w Nysie” sugeruje, iż wprowadzenie tego zapisu miało miejsce na sesji przed poddaniem zmiany Studium pod głosowanie. Tymczasem zapis ten został wprowadzony po zakończeniu etapu uzgodnień i po wyłożeniu projektu uchwały do publicznego wglądu, co – jak wyżej wskazano – związane było wyłącznie z obowiązującą od dnia 18 listopada 2015 r. nowelizacją przepisów u.p.z.p., jednakże wyraźnie stwierdzić należy, iż radni głosowali dokładnie nad tym, co im zostało przedstawione ze stosownym wyprzedzeniem (żadna zmiana nie była wprowadzana na sesji), a dokonana w Studium zmiana w zakresie wprowadzenia wskaźnika intensywności zabudowy została wyraźnie

wyeksponowana w przygotowanym dla radnych i przedłożonym wcześniej do Biura Rady materiale. Przede wszystkim jednak zauważyć wypada, że w istocie u.p.z.p. w odniesieniu do studium nie przewiduje wymogu ponawiania czynności planistycznych, w tym ponownego wykładania projektu studium do publicznego wglądu. Ustawodawca regulując procedurę uchwalania studium (zmiany studium) nie zamieścił odpowiednika art. 19 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, z którego wynika, że w razie stwierdzenia konieczności dokonania zmian w przedstawionym do uchwalenia projekcie planu miejscowego, w tym także w wyniku uwzględnienia uwag do projektu planu – ponawia się czynności wynikające z procedury uchwalania planu miejscowego opisane w art. 17 ww. ustawy, w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian. Tym samym należy stwierdzić, że co do zasady zmiana projektu studium, w tym w wyniku uwzględnienia uwag dotyczących tego projektu, nie wywołuje potrzeby ponowienia czynności wymienionych w art. 11 u.p.z.p. O ewentualnej potrzebie ponownego wyłożenia projektu uchwały w sprawie studium można byłoby mówić wówczas, gdyby wprowadzana do projektu zmiana miała charakter istotny, tj. gdyby miało dojść do zasadniczej zmiany rozwiązań przyjętych w projekcie, postanowienia przedkładanego do uchwalenia studium różniły się istotnie od pierwotnego, wyłożonego do publicznego wglądu, projektu studium albo gdyby w istotny sposób ulegało zmianie przeznaczenie określonego terenu, a wprowadzona do studium zmiana nie uwzględniała dotychczasowego przeznaczenia. Zatem tylko wówczas powinno się odesłać uchwałę w sprawie zmiany studium do ponowienia czynności planistycznych, gdyby miało dojść do istotnej zmiany treści projektu zmiany studium, dezawuuującej wcześniejsze ustalenia tego aktu planistycznego. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała jednak miejsca. W tym miejscu strona przeciwna wskazuje, iż w jednej ze spraw rozpatrywanych przez Naczelny Sąd Administracyjny, w której zgłoszono zarzut analogiczny do podniesionego przez skarżącego w niniejszej sprawie (zarzut naruszenia przepisu art. 11 pkt 11 i 12 u.p.z.p. polegający na dokonaniu zmian w treści studium w zakresie, w jakim nie wynikały one ze zgłoszonych uwag, a zatem zmian dokonanych jako autopoprawki organu) Naczelny Sąd Administracyjny nie podzielił poglądu, jakoby miało to stanowić istotne naruszenie prawa i uznał, że „(...) dokonanie zmian w projekcie studium wynikających z uwzględnienia wniesionych uwag, których zakres mógł implikować przyjęcie dodatkowych korekt, nie wiązało się z obowiązkiem ponownego wyłożenia projektu studium do publicznego wglądu” (wyrok NSA z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt II OSK 936/12).

Zwraca się uwagę, że projekt studium w trakcie procedowania może podlegać zmianom. W wyniku uzyskanych wniosków (w wyznaczonym terminie wpłynął jedynie I wniosek), opinii i uzgodnień od wszystkich instytucji, w projekcie zmiany Studium przyjęto rozwiązania dopuszczające możliwość zagospodarowania tego obszaru jako teren zabudowy usługowo – handlowo – mieszkaniowej (MWU), tak jak było to w poprzednim dokumencie oraz rozszerzono możliwość zagospodarowania o obiekt handlowy o powierzchni sprzedaży powyżej 2000m² (UC). Tak sporządzony projekt został poddany konsultacjom społecznym podczas wyłożenia do publicznego wglądu w dniach od 28 października 2015 r. do 18 listopada 2015 r. oraz podczas dyskusji publicznej w dniu 16 listopada 2015 r. Należy podkreślić, że w wyznaczonym w obwieszczeniu i ogłoszeniu terminie, tj. do 9 grudnia 2015 r., nie wpłynęła żadna uwaga.

Z powyższego wynika, że udział społeczeństwa w pracach nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nysa został zapewniony dwukrotnie. Na etapie zbierania wniosków i wyłożenia do publicznego wglądu (w trakcie którego odbyła się również dyskusja publiczna). Należy zauważyć, że społeczeństwo miało pełną możliwość udziału w procedurze planistycznej. Dodatkowo należy wyjaśnić, że wprowadzony wskaźnik intensywności, będący konsekwencją zmian wprowadzonych w u.p.z.p. ustawą o rewitalizacji, nie stanowi istotnej zmiany sposobu zagospodarowania przedmiotowego terenu, jedynie stanowi wytyczną dla przyszłego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W świetle powyższych uwag strona przeciwna stoi na stanowisku, iż wbrew zarzutom skarżącego kwestionowana uchwała nie narusza przepisów u.p.z.p., tym bardziej w stopniu rażącym,

jak również brak jest podstaw do twierdzenia, że przedmiotowa uchwała narusza pozostałe przepisy wskazane w skardze.

Mając na względzie powyższe strona przeciwna wnosi jak na wstępie.

W załączeniu:

- 1) skarga,
- 2) wezwanie do usunięcia naruszenia prawa wniesione przez [REDACTED] w dniu 9 grudnia 2016 r.,
- 3) odpowiedź na ww. wezwanie udzielona uchwałą nr XXVIII/456/16 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 22 grudnia 2016 r.,
- 4) odpis odpowiedzi na skargę.